

Kedves Testvérek!

Ahogy ezt, a Duna-parti kápolnába összejött tömeget nézem Jézus felkiáltása jut eszembe, amit Keresztelő Szent Jánossal kapcsolatban mond: „*Miért mentetek ki a pusztába? Hogy széltől lengetett nádat lássatok? [...]Ha tudni akarjátok, ő Illés, akinek el kell jönnie.*” (Máté evangéliuma 7, 11-14)

Ti, itt a kápolnában! Miért jöttetek ma ide? Hogy széltől lengetett nádat lássatok?

Ünneplésre méltó fiatalokat vagy barátotokat? Gratulálni jöttetek nekik, amiért valami természetfeletti cselekszenek ma? Jót kívánni nekik hatalmas vállalkozásukhoz? Vagy a változást jöttetek nézni? Hogyan lett a kisfiúból, férfi, szerzetes? Fogadalmat tevő nagylelkű fiatal, jóképű szerzeteseket jöttetek ide látni?

Többet mondok nektek! Az Isten csodáját jöttetek ma látni. Az Isten terveitől megijedni, értetlenül nézni, megsejteni és csodálni.

Az Istent csodálhatjuk a teremtésben, hatalmas alkotásaiban, a tudományokban, a nyelv leleményességében, az emberi kultúra csodálatos alkotásaiban. Mi piaristák nagyon szeretjük ezeket az Istenhez vezető tudományokat. Istent mégis legcsodálatosabban az emberek személyes életében, fejlődésében lehet felismerni. Az Isten akaratának szoktuk ezt mondani, ami megvalósul egy-egy ember életében. De valahogy több, mélyebb egy ilyen folyamat annál, jobb kifejezés illenék rá, mint az akarat, utasítás, amit végre kell hajtani. Egy ember személyes Isten adta valóságát, útját jobban megértjük, ha Isten akarata helyett mondjuk inkább az Isten tervéről, szándékáról beszélünk vele kapcsolatban. De talán még jobb, ha a kicsírázó Isten vetette mag képét alkalmazzuk rá. Ráadásul nem egyirányú akaratérvényesítésről vagy végrehajtásról van szó: Isten alakító együttműködésre is hív minket ebben. Ahogy azt várja, hogy őt ne automatának kezeljük, maga sem vár tőlünk ilyet. Mégis tőle érkezünk és hozzá tartunk, a magot ő vetette a szívünkbe.

Van mag, amely sajnos nem is tud nagy fává nőni, mégis, akár a tönkrement, szerencsétlen, vagy bűnös ember is őrzi magában Isten szeretetének lenyomatát. Talán a Mennysországból mindenkiből kibontakozik, újracsírázik, felnövekedhet majd.

Ha Danit és Rolandot nézzük ma ilyen szemmel, akkor többet látunk már egy csíránál.

Nemcsak hogy kicsírázott bennük Isten szeretete, hanem már hajtásokat, ágakat is hozott. És ha a növények hasonlatát hoztam már, akkor ideillik, hogy sok minden már fává terebélyesedett bennük, olyan fává, amely erős, a családból, korábbi közösségekből hozott alanyba oltott piarista faként növekszik tovább. És egy olyan nyolc év ápolásán van túl, ahol viharok is tördelték vagy kertészek is metszették, alakították lombjukat.

Ma fogadalmat tesztek. Ha pontosítunk, akkor inkább azt mondhatjuk, hogy mivel már eddig is fogadalmas életet éltetek, évről évre megújítva a novíciátus után tett fogadalmaitokat, hat éves egyszerű fogadalmas életeteket most más idődimenzióba helyezitek át az ünnepélyes, örökre szóló fogadalom letételével. Hiszen ahhoz, hogy ilyen erősen elköteleződjetek a fogadalmaitok mellett, már korábban, a hat év alatt el kellett kezdenetek ezekben élni, ezeket elmélyítve élni. Így tudtak ezek növekedni, erősödni bennetek, illetve tudtátok fölteni a kérdést, hogy tényleg ez-e az ti utatok.

Arra is rájöhattetek talán, hogy nem célba értetek a fogadalmaitok megélésében, vagy ma az örökfogadalom letételével, hanem olyan tanácsokra találtatok bennük, ami még egész életetekben változnak, értelmeződnek, aktualizálódnak majd.

De, bár folyamatról van szó, mégis fontos, hogy hamarosan egy erős kijelentést tesztek arról, hogy végleg a piarista szerzetesi életmód, életállapot szerint szeretnétek élni. Ebben a közösségben, fölállalva egyszerre örömteli és fájdalmas múltját, de ígéretes és kockázatos jövőjét is. Olyan megállapodottság lesz ez ma számotokra, amely így egyszerre adja nektek a megérkezés nyugalmát, a kimondott végleges szó biztonságát, az eddigi életetek beteljesülését, de az új kezdet izgalmas kihívását és örök időtlenségét is, olyan jövőt, amit még nem ismertek, de hisztek benne, hogy a javatokra válik.

Ez is hasonlít arra a mag növekedésre, amelyet már előzőleg példaként hoztam. A fogadalmaink, a tisztaság, engedelmesség, szegénység és a gyerekek melletti elköteleződés, még ez utolsó sem, nem azt írja le, hogy mit csinálunk, tevékenykedünk, hanem inkább azt mondja, mire támaszkodunk, mi motivál minket, mi a belső hátterünk. A külvilág gyakran lemondásként csodálja a fogadalmakat és a szerzetesi életmódot. Nagyon nem szabad ilyesmi hozzáállást hordoznunk a szívünkben. Nem tagadni akarom, hogy lemondás dimenziója is van a fogadalmaknak, hanem azt akarom hangsúlyozni, hogy nagyobbak kell lennie a pozitív iránynak bennünk. A nehézséget jelentő következmények is pozitív kihívásként kell megélnünk. A fogadalmaink jutalom jellegét kell fontosabbnak éreznünk. Ha áldozatszerepbe lépünk, akkor nem hiteles jutalmakat, fizettségeket kezdünk szerezni magunk számára. Talán a mi negyedik, piarista fogadalmunk, az a bizonyos gyerekekkel való törődés, az a fogadalom, amit elsőre jutalomnak és nem lemondásnak szoktunk tekinteni. Ott talán éppen fordítva, jó, ha látjuk, nem a jutalomért, a tanítás élvezetért, a gyerekek pozitív visszajelzéseiért vállaljuk ezt a fogadalmat, hanem ebben is van áldozat, lemondás éppen a gyerekek javára. Azaz ez a fogadalom is csak akkor jó, ha kihívást is vállalunk benne, ha „elveszítjük” benne önmagunkat.

A fogadalmak szerinti szerzetesi élet tehát lemondással is jár, jutalommal és örömmel is megajándékoz minket. Ennyiben nem is más, mint más életállapot. Egy házasember éppenséggel ugyanannyira lemond sok mindenről, és megajándékozottá is válik sok területen.

Egy házas tanárkollégámmal egyszer tanúságot tettünk fiatalok előtt a férfiség témájában. Érdekes fejleménye lett a beszélgetésnek, mert a végére egészen a szerzetesi és házasi életállapot férfias nagyszerűségének taglalásáig jutottunk el és megállapítottuk egymásról, hogy kölcsönösen irigykedünk is a másik életállapotának férfias javaira, mélységére. Ami paradox módon azt is jelentette ugyanakkor, hogy meg is vagyunk elégedve a sajátunkkal, hiszen a másik kimondottan irigylit azt. De hát, állapítottuk meg, egyszerre nem lehet mind a kettőt csinálni, egyiket választani kellett, a másiktól meg lemondani.

Ma, amikor a ti szerzetességeket csodáljuk, mint Isten tervének, ötletének kibontakozását, irigyen vagy bennfentesen is nézünk titeket, hiszen szerzetesnek lenni nagyon jó. Piarista szerzetesnek lenni pedig még annál is inkább. Szegénységünk és nőtlenségünk miatt megvan a lehetőségünk szabadon élnünk az időnkkel, rászánni a rendünk céljaira, a közösségre, megvan a lehetőségünk nyitott szívvel meghallgatni másokat, egymást támogató közösségben élni, hazamenekülni és hazahívni rendtársainkat. Tisztaságunk fogadalmával intenzíven fordulhatunk saját belső tapasztalataink felé, új atyái lehetünk minden szükséglet szenvedő gyerekeknek. Engedelmisségünk nyitottság a valóság felé, segít meghallani a gyerekek kéréseit és Isten ötleteit, de együttműködésre is hív egymással, Istennel és a világgal. A gyerekekkel, fiatalokkal törődés fogadalma pedig felelős férfivá tesz minket. Felelőssé azokért a gyerekekért, akik kimondva vagy szavak nélkül maguk kérnek minket, hogy legyünk kalauzaik, kísérőik a jobb életük felé. De áttételesen felelősséget ad nekünk abban is, hogy jó, Isten és valóságkereső, imádkozó, egymást támogató közösség legyünk éppen a gyerekek érdekében hiteles példát- és reményt adva leghétköznapibb életünkkel is. Tanúi lehetünk annak, hogy minden ellenére lehet testvéri közösséget építeni a mai világban is. Valahogy úgy, ahogy egy hetedikes megfogalmazta egy rendhálózatogatóson: „Nem tudtam azelőtt, hogy a szerzetesek normális emberek, van TV-jük, néznek focimeccset, együtt esznek és még imádkozni is szoktak értünk a kápolnájukban.”

Az a benyomásom, hogy ez az utolsó, a gyerekeikéért tett fogadalmunk mutatja meg legjobban, hogy egyik fogadalom sem önálló, leválasztható, hanem összefüggnek egymással. A fogadalmaink egy egységes, integrált embert céloznak, akiben minden, mindennel összefügg.

Ismerlek titeket elég jól. Kicsit idősebb testvéreteként mosolygok is magamban hat-nyolc évvel ezelőtti valóságotokra visszaemlékezve. Nem gúnyosan, hanem remélem szeretetteljesen látva, mennyit változtatok és hogyan maradtatok mégis ugyanazok. Hogyan bontakoztattátok ki jó adottságaitokat és küzdöttétek meg kérdéseiteket, sebeiteket, hogyan fordítottátok őket a jó célok felé. Mind a kettő nagyon sokat ér a gyerekeknek, az is, amit hoztatok, és az is, ami nehézségeiteket megkereszteltetek magatokban.

Abban a kiváltságban lehetett részem, hogy végignézhettem ezt az örömteli és küzdelmes folyamatot, még többnyire előjárói felelősség nélkül. Közben rengeteg mindenben dolgozhattunk együtt, segítettetek nekem is. Az együtt munkálkodásban is sokat tapasztalhattam rólatok és a bennetek zajló folyamatokról, változásról. Nekem megérte bízni bennetek.

Jó volt mindig látni azt, hogy tudtok őszintén segítséget kérni, ráhagyatkozni kísérőitekre, előjáróitokra ha kell. Mindezt olyan szeretettel, amely a segítőitek, szüleitek, előjáróitok hibáit is igyekezett tapintattal és bizalommal kezelni.

Tudom, hogy mindezt évről-évre, egyre inkább az Isten által kísért, vezetett folyamatnak éltétek meg, közelebb kerültetek hozzá személyesen is. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ma leginkább az ő tervét, szándékait, örömét, nektek és nekünk adott teremtető szeretetét ünnepeljük a ti csodálatos történetetekben.

Megrendült férfiakkal ismerlek titeket, akik magukra veszik a fiatalok problémáit, a társadalom vagy családjaitok, közösségeitek gondjait. És tapasztalhattam azt a megrendült örömet is, amivel az Istennel való egyre aktívabb találkozásra reflektáltatok magatokban. Ugyanilyen lelkesedéssel élitek, keresitek Kalazanci Szent József karizmáját és cselekvését is a mai világban.

Köszönöm Szüleiteknek, vérszerinti testvéreiteknek, barátaitoknak, egykori és mostani növendéknevelőiteknek, rendtársaitoknak, kollégáitoknak és a fiataloknak, gyerekeknek, hogy mind életetek kezdeti, mind piarista időszakában segítettetek, alakítottak titeket.

Az Isten sok lehetőséget tett belétek, folytassátok tovább, most már az örökfogadalom kegyelmével megerősítve, a gyerekekért végzett munkátokat a piarista rend közösségében.